

JORDI DE MANUEL

ORSAI

Meteora

© Jordi de Manuel, 2012

© de l'edició, Editorial Meteora, SL
Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a
08013 Barcelona
Tel. 93 265 56 54
contacte@editorialmeteora.com
www.editorialmeteora.cat

LLIBRE DISTRIBUÏT PER
FI-REX 21, SL
Tel. 93 635 41 20

ISBN 978-84-92874-62-0

PVP 17,00 €

Jordi de Manuel

Orsai

Biografia d'un feli

Sinopsi, nota biogràfica de l'autor
i fragment del llibre

Meteorα

•Calendari•

ASTRES

1. Diamant
2. Raó equivalent
3. Crac(k)
4. Guepardinsky
5. El segrest del Rei
6. Origen (*Biografia d'un felí, 1*)

LLIGA, COPA I CHAMPIONS

7. L'altre amor
8. El venedor de pipes
9. Penals
10. Confessió
11. Cop al bus
12. El col·legiat infal·lible
13. Fumbito
14. Maduresa i ocàs (*Biografia d'un felí, 2*)

MUNDIAL

15. Dues finals
16. Seixanta dies
17. Son sobtada
18. Polska (hat-trick)
19. Clonació (*Biografia d'un felí, 3*)

... I LLIGA DE LES ESTRELLES

20. Records d'un vell món

•Sinopsi•

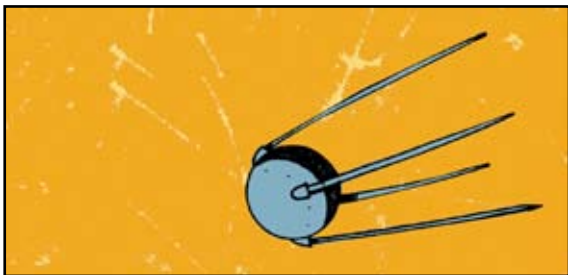
En quina situació trobaríem un caçatalents futbolístic, un professor de matemàtiques, un velocista bielorús o un noieta que es deleix per jugar a la xarranca, però conegut per tothom com *Pantera Negra*?

En quina situació quedarien l'esposa embarassada d'un fanàtic del Barça, un venedor de pipes de l'antic estadi de Sarrià, un porter que confessa haver-se deixat comprar, un delinqüent que vol robar les sis copes del Bus dels Campions o un prestigiós àrbitre que pot ser substituït per un altre col·legiat infal·lible?

En quina situació veuríem una final de la Copa del Món entre Brasil i Catalunya, una afició enfebrorida pels colors de Polònia, uns directius organitzant un Mundial de seixanta dies o un partit celebrat de camí cap a les estrelles?

Sens dubte, en una situació d'*Orsai*.

• • •

•Nota biogràfica de l'autor•

Jordi de Manuel Barrabín (Barcelona, 1962) és professor i biòleg. Ha publicat contes, reculls de narracions i una desena de novel·les, sobretot de gènere negre i de ciència-ficció. *Mans lliures* (Ed. 62, 2009) i *La mort del corredor de fons* (Ed. 62, 2012) són les més recents.

Ha estat distingit amb diversos guardons literaris: Premi Pere Calders, Premi Manuel de Pedrolo, Ictineu i El Lector de l'Odissea, entre d'altres.

En trobareu més informació a la pàgina web de
l'autor: www.jordidemanuel.cat

© Ana Portnoy

Orsai

•Fragment•

6. Origen

(Biografia d'un felí, 1)

SÓC JOAN GOLS I CAMP i espero, amb aquestes notes breus, proporcionar trets inèdits de la personalitat del millor porter de futbol de tots els temps. El cert és què, sense haver-ho pretès, m'he convertit en el seu biògraf en lletra impresa.

L'he vist jugar centenars d'ocasions —confesso que més cops en diferit que en directe— i m'he trobat amb ell en carn i os dues vegades. La primera va ser fa un grapat d'anys, tot just després que jo encertés la travessa milionària que em brindà l'oportunitat de conèixer algunes celebritats del món del futbol. En aquell primer encontre amb Lluç Roig, més conegut com a *Pantera Negra*, em va fascinar entreveure la persona que s'ocultava rere el futbolista. Després de parlar amb ell vaig saber que, des d'aquell moment, la meua vida sempre estaria pendent de la seva.

La segona vegada que el vaig veure va ser deu anys més tard, quan vaig tornar del meu exili voluntari en una illa del Pacífic. Ell s'acabava de retirar, tot i que potser hauria pogut continuar a dalt de tot uns quants anys més. Va ser una trobada més llarga i relaxada que l'anterior, vam parlar mentre sopàvem i vam continuar fent-la petar fins a la matinada. El vaig veure feliç, satisfet d'haver-se deslliurat d'una càrrega difícil de suportar, però això ho explicaré més endavant.

M'agradaria escriure quatre coses que ell em va contar de la seva infantesa i dels seus primers contactes amb la porteria, els davanters i la pilota.

És ben cert el rumor que a l'escola, a l'hora del pati, s'estimava més jugar a la xarranca que a futbol. Va ser pels impropis que els companys li proferien mentre jugava a la xarranca, que va començar a fer de porter durant l'esbarjo escolar. Si Lluç Roig arriba a ser més assertiu, si no hagués fet cas dels insults ni cedit a la pressió del grup, segurament mai no s'hauria posat a defensar una porteria.

També és del tot cert que aquell primer hivern, al pati, va rebre almenys dues pilotades decisives a l'orella. Van ser dos trets inesperats, dues fiblades seques que li va deixar el cartílag com foc. Allò va marcar el seu futur, el seu esdevenidor com a porter, vull dir. Va agafar tal pànic, tal horror que la pilota li toqués (o fins i tot li fregués)

l'orella, que va mobilitzar tots els recursos que tenia per evitar-ho..., i potser aleshores —davant la imperiosa necessitat— es va començar a forjar el talent que atresorava. Al llarg de la història de la humanitat han sorgit genis gràcies a la superació d'adversitats. En el seu cas, la interpretació del joc, la col·locació entre els pals, la predicció del comportament dels davanters i la capacitat d'anticipació, perseguïen com a únic fi no donar cap oportunitat a la pilota perquè pogués arribar a cap de les dues orelles. Va ser aquest repte, aquesta fita imposada per la por, el que probablement va determinar la seva carrera.

Als deu anys, Lluç Roig era un noi espigat, sorprenentment àgil i ràpid. La mestra d'educació física de l'escola, només de veure'l moure's, li va proposar d'anar a entrenar amb un equip de futbol del barri que jugava en un descampat, un camp polsós sense línies amb dues porteries sense xarxa. Aquella mestra —amb la qual la humanitat està en deute— va ser la seva vertadera descobridora. Ell hi anà a contracor, obligat pel pare (que havia parlat amb la mestra). Quan va veure aquella porteria tan gran —ell que només havia jugat a futbol al pati de l'escola amb porteries d'handbol— va voler fugir d'allà immediatament, però la seva tímida li ho va impedir. L'entrenador el va acceptar amb els braços oberts —sobretot perquè no tenien porter—, però estava convençut que aquell noi tan esprimatxat seria

un colador. El tècnic es va equivocar, evidentment, i va ser allà, en aquell equip de barri, on els companys van començar a dir-li *Pantera*, perquè es movia entre els pals amb l'instint d'un felí.

Lluc, però, anava als entrenaments a disgust, desitjant que cada dia fos l'últim. Ell hauria preferit dedicar les dues tardes d'entrenament setmanal al dibuix, que era el que li agradava de debò. El pare l'obligava a fer esport; l'home no parava de dir que era bo per a la salut. També hem d'agrair al pare, per cert, l'obsessió sanitària que tenia.

El dia que ell i jo vam sopar junts em va confessar que el seu pare més d'una vegada havia intentat convèncer l'entrenador perquè el traqués de la porteria i el posés de davanter centre. L'home argüïa que amb la seva alçada i agilitat, marcaria molts gols de cap als còrners, sobretot. Sortosament per al món del futbol, el tècnic no li va fer cap cas.

Un matí de dissabte, en un partit infantil de certa rivalitat, va anar a veure'l un entrenador jubilat dels que disposen els clubs de renom per caçar joves talents. L'home de seguida va distingir el gra de la palla.

Un parell de dies després, el caçatalents es va presentar a casa de Lluc per parlar amb els seus pares.

«No vull anar a entrenar amb ells... És que són massa bons», al·legava el noi. «Cada dia em

fa més mal la cama, no sé si podré continuar», mentia amb poca convicció. «No puc posar-me els guants, que em surten granets d'urticària», protestava, amb raó, ensenyant les mans envermellides, amb butllofes, després dels entrenaments. En realitat el que li hauria volgut dir era que no volia continuar jugant a futbol perquè el que li agradava era dibuixar. Aquesta afecció, aquesta passió, la va mantenir durant tota la seva vida professional, però només després de retirar-se va poder fer el que desitjava.

«T'agradaria jugar amb els grans? Per què no véns un parell de dies a entrenar amb els juvenils?», li va proposar, capciosament, un representant del club que va veure un partit en què ell havia parat tres penals com si res.

Venia de jugar en un camp de terra i es va deixar seduir per l'olor de la gespa. Aquella flaire el traslladava en el temps als prats del poble on havia nascut la mare, una vila on passaven els estius des que era una criatura. Potser era per això que, anys després, abans de començar cada partit, la major part de l'escalfament se'l passava de bocaterrosa, amb el nas encastat a l'herba. Flexionava les cames per estirar les cuixes i després es girava per tocar-se les puntes dels peus amb els dits. Tot seguit feia un parell de flexions de braços; ni una més. A vegades, durant aquells minuts que es passava estirat damunt la gespa, arrencava una tigeta i se la ficava a la boca. Revivia, així, els

estius al poble, quan havent dinat s'ajaçava als camps de blat que envoltaven la vila i amb els ulls tancats xuclava el regust anisat de les branquetes de fonoll que despuntaven entre les espigues.

Dels tretze als disset anys va fer l'estirada. Va arribar fins a metre noranta-tres —tothom deia que era massa alt per ser un bon porter—, però sense proposar-s'ho també es va fer més fort i extraordinàriament àgil.

Als quinze anys va debutar amb els juvenils. Era el noi més jove i més alt de l'equip. Sempre sortia al camp vestit de negre. No duia mai guants, perquè per més que ho va intentar no va aconseguir evitar l'al·lèrgia que li provocaven. Sempre duia genolleres, unes vetes blanques de cotó que es tapava amb unes malles negres. Potser va ser per això, perquè sempre duia roba fosca, que li van començar a dir *Pantera negra*.

Com a biògraf no tinc cap més remei que reconèixer que si no hagués estat pels companys que a l'hora del pati el ridiculitzaven per jugar a la xarranca, potser mai no hauríem gaudit del *Pantera*. És per això que els afeccionats al futbol, i el món en general, han d'estar agraïts a aquells brètols que anys enrere van intentar vexar-lo i escarnir-lo.

Tanmateix, he de concloure que l'èxit de Lluç Roig, *Pantera negra*, va pivotar al voltant d'un sol eix: el terror a la pilotada a l'orella.

Sobre el món del futbol s'han escrit molts llibres, però se n'ha fet encara poca literatura. I aquesta mancança és la que malda per compensar Jordi de Manuel amb els relats d'*Orsai*, un llibre on els personatges del futbol hi desfilen duent a terme, però, accions sorprenents, que no pertanyen ben bé a l'univers futbolístic que estem acostumats a contemplar.

Des d'una escriptura essencialment lúdica, Jordi de Manuel, un dels nostres autors de gènere més valorats i prolífics, ens brinda amb *Orsai* una manera d'acostar-nos al fenomen mundial del futbol amb un esperit crític i un punt de vista renovat.